

som nærede en anden Anskuelse om disse Forhold, end de selv havde, hørte den Indvending mod den af dem fremsatte Anskuelse, at Slaverne dog langtsfra havde det saa slet som de, der ikke levede i disse Forhold, antage — at Slaverne tværtimod i mange Henseender vare en Gjenstand for menneskefjærlig Omhu fra Plantageeiernes Side, der paaførte disse ikke ringe Byrder, og man talte da om Alt, hvad Eierne maatte gjøre for de Syge, for de Svage, for Børnene, kort, man skildrede de indirecte Byrder, som Besidderne af Plantagerne havde ved den arbejdsføre Slavebefolknings Opretholdelse, som meget tunge. Men, seer man hen til den Sammenstilling, som Pag. 28 og 29 er gjort mellem, hvad Arbejdet kostede i forrige Tider, og hvad det koster nu, vil man ikke finde, at der er lagt synderlig Vægt herpaa, og at man snarere antager, at det dog ikke har været betydeligt, hvad Slavebefolknings Opretholdelse saaledes har kostet; man anfører f. Ex., at man i forrige Tider kunde regne til „Læge og Medicin samt Sygekost“ 1 Daler 80 Cents pr. Slave, medens endnu Halvdelen heraf regnes som Udgift, og dog bleve ikke blot i mundtlige Samtaler, men ogsaa i trykte Beretninger, dette Slags Byrder for Plantagerne spændt Emancipationen skildrede som overordentlig store, og hvad man, for at have arbejdsføre Slaver, maatte bekoste paa den ikke arbejdsføre Deel af Befolkningen, fremhævet som en stor Byrde; men nu fremtræde disse Befolkningsformer som kun meget smaa eller idetmindste forholdsmæssige smaa, imod som de tidligere bleve skildrede. Men herom at have en tydelig og klar Forestilling er ikke vigtig, naar man vil gjøre en Sammenligning mellem, hvad det frie Arbejde nu koster, og hvad det tvungne Arbejde tidligere kostede; jeg bemærker dette, uden at jeg iøvrigt vil udtale nogen bestemt Mening herom; thi jeg maa erkjende, at der i saa Henseende mangler mig tilstrækkelig Kundskab; men det, hvorover jeg klager, er netop Savnet af tilstrækkelig Oplysning om de tidligere og nærværende Data, og, saalange disse ikke ere fremkomne, kan jeg ligesaa lidt som nogen Anden have en bestemt Mening; men jeg anfører det ogsaa kun for at vise, hvor vigtigt det er,

at man mindre opholder sig ved Principerne, men derimod søger at fremskaffe de Oplysninger, som ere nødvendige, for at komme til et endeligt Resultat, hvorfor jeg heller ikke skal drifte mig til at udtale nogen bestemt endelig Mening, førend disse foreligge. Men heller ikke af GouVERNEMENTETS sidste Skrivelse kan man i saa Henseende hente den Oplysning, hvortil man trænger, og jeg kunde anføre flere Grunde, hvorfor jeg tillader mig at sige dette. Jeg skal imidlertid kun nævne et Exempel paa, at man ogsaa her bør gaae frem med megen Bærsomhed. Det er blevet anført som noget Slaaende i GouVERNEMENTETS Skrivelse af 1ste December 1851, i hvilken GouVERNOREN, efter nogle Prøvelse af de forskjellige yttrede Anskuelser, endelig er kommen frem med sin egen Mening; (thi det er i hans sidste Skrivelse, at man pludselig opdager, at han slet ikke har deelt den Mening, som er udtalt i det første Brev af 21de August, hvor den yttrede Anskuelse vistnok heller ikke fremtræder som hans bestemte Mening, da han bestandig refererer, men som man dog, inden man kommer til dette sidste Actstykke, maa have anseet for en Anskuelse, som han ikke ansaar for ganske ubegrundet) — det er, siger jeg, i GouVERNORENS sidste Skrivelse anført som et meget slaaende Moment, at Arealet, som anvendes til Sukkerdyrkning, er aftaget siden Emancipationen; han siger nemlig: „overensstemmende med den kongelige Plantageinspecteurs Undersøgelser, er der unægtelig Anledning til at antage, at Høstene i Aarene 1849—1851 havde været uheldigere formeddelt Mangel paa Arbejdskraft, end de vilde have været under det tidligere Forhold, og som et truende Moment i den Henseende maa det fremhæves, at der paa Den St. Croix besaandtes i Aaret 1847 21,972 Acres Land i Sukkerdyrkning og i 1851 kun 19,736. Det kunde nu synes, at, naar der i 4 Aar er inddraget 2200 Acres Land fra Sukkerdyrkingen, saa maa der virkelig have været en paaafaldende Mangel paa Arbejdskraft i Colonien, og dette vilde unægtelig være en meget uheldig Omstændighed. Men, naar man, hvad man ogsaa veed af forskjellige Beretninger, som man har om Vestindien, i den selysamme Skrivelse nogle Linier videre frem